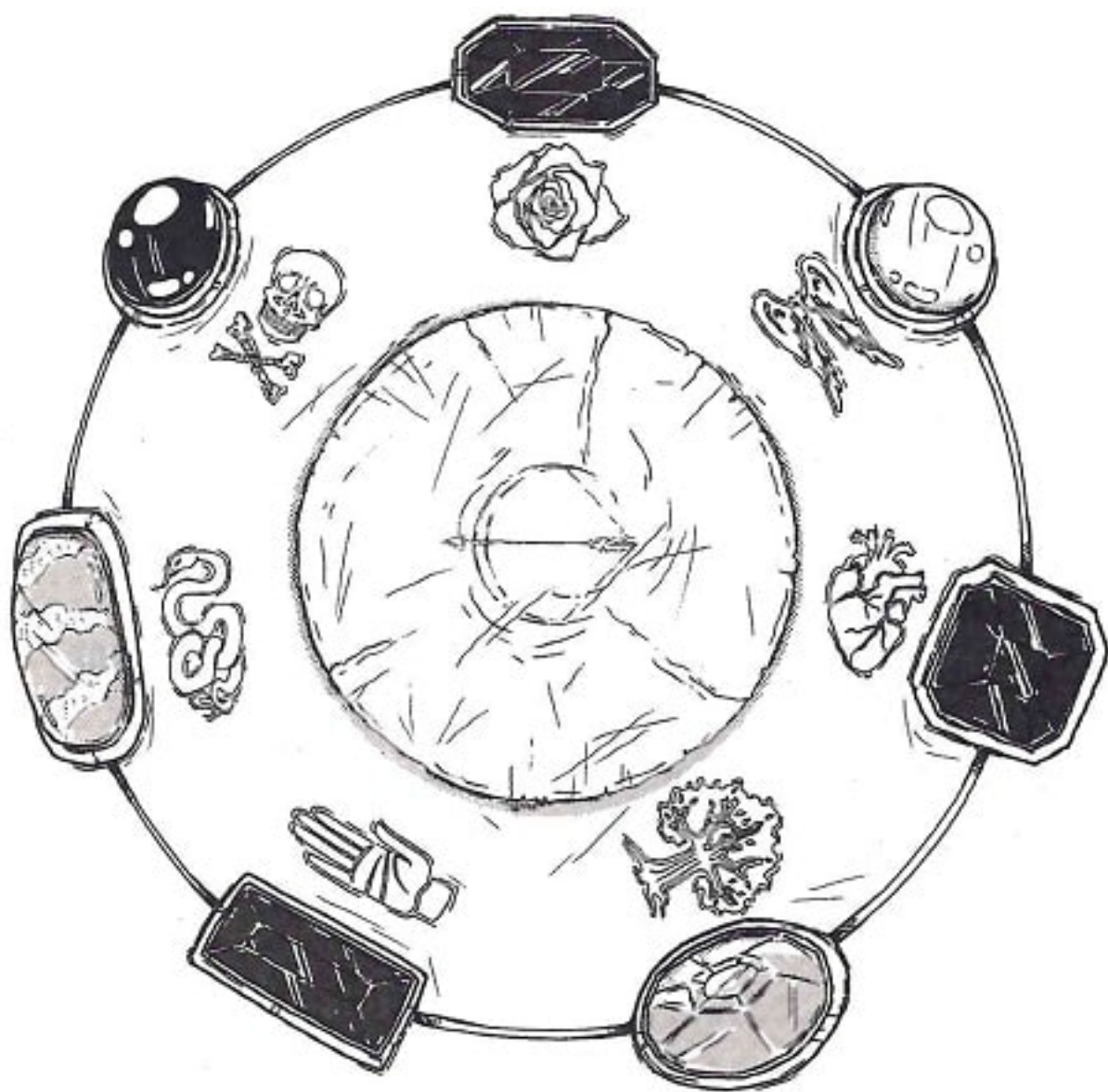

ЗМІСТ

Частина перша. ЛЮЩИНА	II
Частина друга. ЗАПАДИНА	107
Частина третя. КАНЬЙОН	401
Частина четверта. УЩЕЛИНА	665
Епілог	856
Подяки	858
Розділ з наступної книжки «Дім Неба і Подиху»	861

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

ЧОТИРИ ДОМИ МІДГАРДА

проголошені у 33 році в. е. Імперським Сенатом у Вічному Місті

ДІМ ЗЕМЛІ ТА КРОВІ

Перезертні, люди, відьми, звичайні тварини і багато інших,
до кого озивається Хтона, а також деякі обрані Богинею Місяця

ДІМ НЕБА І ПОДИХУ

Малахими (янгולי), фейрі, елементалі, спрайги* і благословенні
Соласом, разом з тими, до кого прихильна Богиня Місяця

ДІМ ВЕЛИКИХ ВОД

Річкові духи, русалки, водяні чудовиська, німфи, кельпі, некки
та інші, за ким наглядає Огенас

ДІМ ПОЛУМ'Я І ТІНІ

Демонакі, женці, примари, зампіри, дракі, дракони, нескроманти
і безліч злостивих і безіменних істот, яких не здатна побачити
навіть сама Урд

---

* Спрайги були вигнані зі свого Дому внаслідок своєї участі у Падінні,
і тепер вважаються Ісжцями, хоча більшість з них відмовляється це визнати.

|

Біля дверей галереї стояла вовчиця.

Це означало, що сьогодні був четвер, а це своєю чергою значило, що Брайс *справді* до чортиків втомилася, якщо для того, щоб зрозуміти, який сьогодні день, поклалася на те, коли приходила і йшла геть Даніка.

Важкі металеві двері антикварної галереї «Грифон» глухо за-триміли від удару вовчого кулака — кулака, який, як знала Брайс, закінчувався пофарбованими у фіолетовий металік нігтями, що вкрай потребували манікюру. За мить гаркнув жіночий голос, трохи приглушений сталлю дверей:

— Хай йому Хел, Бі, відчиняй! Тут нелюдська спека!

Брайс, яка сиділа за столом у скромній виставковій залі галереї, усміхнулася і наблизила зображення з відсокамери біля вхідних дверей. Заправивши пасмо винно-червоного волосся за загострене вухо, вона спитала у переговорний пристрій:

— Чого ти вся у грязюці? Таке враження, що ти копірсалася на смітнику.

— Що в біса означає «копірсалася»? — Даніка перестрибувала з ноги на ногу, на її чомі блищав піт. Вона витерла його брудною рукою, розмазуючи чорні плями.

— Ти би знала, якби хоч раз узяла в руки книжку, Даніко.

Тішачись перерві у своїй ранковій марудній дослідницькій роботі, Брайс, усміхнувшись, встала з-за стола. У галереї не було вікон, що виходять назовні, тож про те, хто стоїть за її товстими стінами, Брайс дізнавалася лише за допомогою громіздкого обладнання для спостереження. Навіть зі своїм гострим напівфейським слухом, з того, що відбувалося по той бік металевих дверей, вона могла розпізнати небагато, за винятком поодиноких ударів кулаком. За непоказними стінами галереї, зробленими з піщаника, ховалися новітні технології і висококласні заклинання, які підтримували будівлю в робочому стані та зберігали численні книги в архівах унизу.

І щойно Брайс подумала про архівний поверх під її високими підборами, з-за п'ятнадцятисантиметрових дверей, що вели до нього, ліворуч від неї почувся тоненький голосок:

— Це Даніка?

— Так, Лехабо.

Брайс узялася за дверну ручку. Її долоня загуділа від чар, які ніби цівкою диму поповзли її вснянкуватою золотавою шкірою. Зціпивши зуби, Брайс стерпіла це відчуття, до якого досі не звикла навіть після року роботи в галереї.

З-за іншого боку оманливо простеньких металевих дверей до архіву, Лехаба попередила:

— Джесібі не подобається, коли вона приходить.

— *Тобі не подобається, коли вона приходить,* — виправила Брайс і, примруживши бурштинові очі, зиркнула на двері до архіву, за якими, як вона знала, у повітрі витала маленька вогняна спрайта, підслуховуючи, як завжди, коли хтось наближався до входу у галерею. — Повертайся до роботи.

Лехаба не відповіла, ймовірно вже повертаючись униз, де вона охороняла книжки. Закотивши очі, Брайс ривком відчинила вхідні двері, і їй в обличчя вдарила така суха спека, що, здавалося ледь її не збавила життя. А літо ж тільки почалося.

Даніка не лише виглядала так, наче копирсалася на смітнику. Вона і пахла відповідно.

Жмути її сріблясто-світлого волосся — зазвичай прямого і шовковистого — вибивалися з тугої довгої коси, а аметистові, сапфірові й рожеві пасма були забризкані якоюсь темною маслянистою речовиною, що смерділа металом і аміаком.

— Нарешті, — буркнула Даніка і чванькувато увійшла до галереї. Меч за її спиною погойдувався з кожним кроком. Її коса заплуталася навколо потертого шкіряного руків'я, і коли Даніка зупинилася біля стола, Брайс дозволила собі звільнити її волосся.

Вона ледве встигла розплутати косу, як тонкі пальці Даніки розстебнули ремінці, що тримали меч у піхвах поперх її потертої мотоциклетної куртки.

— Мені потрібно залишити його тут на кілька годин, — сказала вона, скинувши меч зі спини і рупивши до комірчини, схованої за дерев'яною панеллю на іншому боці виставкової зали.

Брайс сперлася на край стола і схрестила руки на грудях, відчуваючи під пальцями еластичну чорну тканину своєї обтислої сукні.

— Твоя спортивна сумка вже все там засмерділа. Скоро має повернутися Джесіба — вона знову викине твої манатки у смітєбак, якщо їх побачить.

Це було найменше пекло, яке могла влаштувати Джесіба Рога, якщо її спровокувати.

Чотирьохсотрічна чаклунка, народжена відьмою, Джесіба дезертирувала зі свого клану і присєдналася до Дому Полум'я і Тіні й тепер корилася лише самому Підземному Королю. Дім Полум'я і Тіні чудово їй підходив: вона володіла таким арсеналом заклинань, що була здатна скласти конкуренцію будь-якому чаклуну чи некроманту найпохмурішого з Домів. Було відомо, що вона, якщо її сильно розсердити, обертала людей на тварин. Брайс ніколи не насмілювалася спитати, чи завжди дрібні тваринки у дюжині її акваріумів і тераріумів були тваринами.

І Брайс намагалася ніколи не сердити її. Не те щоби, просто про всяк випадок. Навіть найменш могутній із ванірів — групи, до якої входили усі істоти Мідгарда, окрім людей і звичайних тварин, міг бути смертельно небезпечним.

— Пізніше заберу, — пообіцяла Даніка, натискаючи на приховану панель і відчиняючи її. Брайс уже тричі попереджала її, що комірчина виставкової зали не була її особистою шафкою. Утім, Даніка завжди відказувала, що галерея, розташована у самому серці Старої Площі, була ближче до центру міста, ніж Вовче Лігво у Місячному Лісі. І з ним не посперечасься.